

Z obsahu:

**Panenský svazek
Marie a Josefa**

Jan Pavel II. při
generální audienci
21. srpna 1996.

– strana 2 –

**Modlitba
a její vyslyšení**

Kirs Kilgour –
příklad postoje
opravdové víry
v přetěžkém utrpení.

– strana 6 –

**Matčina poslední
zbraň**

Před 150 lety v La
Salette použila
Panna Maria svou
poslední mateřskou
zbraň: své slzy.

– strana 6 –

**Jde o čerta na zdi
nebo
o organizované zlo?**

Třetí úvaha k článku
Kruhová obrana.

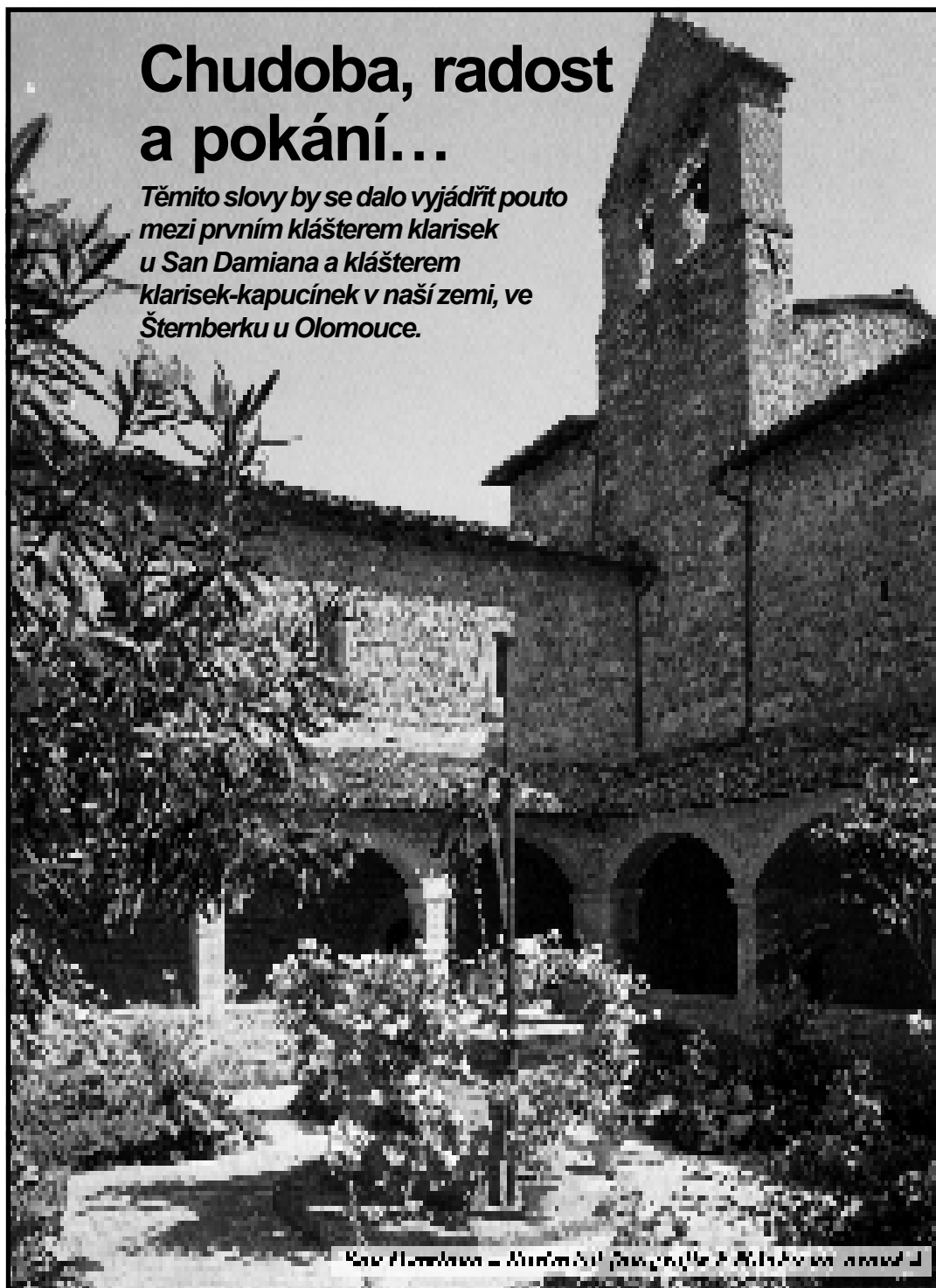
– strana 8 –

**Úmysly Apoštolátu
modlitby na září 1996**

– strana 10 –

**Třicet let od smrti
preláta Dr. Františka
Cinka**

– strana 12 –

Chudoba, radost a pokání...

*Těmito slovy by se dalo vyjádřit pouto
mezi prvním klášteřem klarisek
u San Damiana a klášteřem
klarisek-kapucínek v naší zemi, ve
Šternberku u Olomouce.*

Panenský svazek Marie a Josefa

Čtení: Mt 1, 18–20 1. Lukášovo evangelium nám představuje Marii jako „pannu“ a dodává, že byla „zasnoubena muži z Davidova rodu, jménem Josef“ (Lk 1,27). Na první pohled se zdá, že si tyto informace protirečí.

Je zapotřebí povšimnout si toho, že řecký výraz užitý v citované pasáži neoznačuje stav ženy, která vstoupila do manželského svazku a žije tedy v manželství, nýbrž stav zasnoubení. Podle starobylé židovské zvyklosti a na rozdíl od toho, k čemu dochází v moderních kulturách, bylo zasnoubení smlouvou, která měla definitivní hodnotu: uváděla snoubence do manželského stavu, přestože se manželství uskutečnilo v plnosti až poté, co snoubenec přivedl dívku do svého domu.

Ve chvíli Zvěstování se tedy Maria nalézala v situaci snoubenky. Je možno se ptát, proč vůbec přistupovala na zasnoubení, když už měla v úmyslu zůstat navždy pannou? Lukáš si je vědom této těžkosti, ale omezuje se na to, že tuto situaci popisuje, aniž by ji vysvětloval. Fakt, že evangelista zaznamenal úmysl Marie zůstat pannou a zároveň ji představil i jako Josefovou nevěstu, však svědčí o historické spolehlivosti obou zpráv.

2. Lze se domnívat, že Josef i Maria již během zasnoubení pojal plán panenského soužití. Duch svatý, který s ohledem na tajemství Vtělení inspiroval Marii k volbě panenského stavu a který chtěl, aby se tato volba uskutečňovala v opravdovém rodinném kontextu potřebném k růstu Dítěte, mohl přece i v Josefovi vzbudit ideál panictví.

Anděl Páně, který se mu ukázal ve snu, mu řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít k sobě svou nevěstu Marii. Vždyť co v ní bylo počato, je z Duchu svatého“ (Mt 1,20). Dostává tak potvrzení svého

vlastního povolání ke zcela zvláštní cestě manželství. Prostřednictvím panenského svazku s ženou vyvolenou k tomu, aby porodila Ježíše, volá Bůh i jeho ke spolupráci na uskutečňování svého plánu spásy.

Typ manželství, k němuž Duch svatý Marii a Josefa vede, je pochopitelný pouze v souvislosti s tímto spásonosným plánem a v dimenzích vysoké spirituality. Konkrétní realizace tajemství Vtělení vyžadovala panenské narození, které zdůraznilo božské synovství, a současně i rodinu, která zabezpečila normální rozvoj osobnosti Dítěte.

A právě vzhledem k jejich podílu na tajemství Vtělení Slova, obdrželi Josef i Maria milost žít společně charisma panenství i dar manželství. Společensví panenské lásky Marie a Josefa, ač představuje výjimečný případ, pojící se s konkrétním

uskutečněním tajemství Vtělení, bylo přesto opravdovým manželstvím (srv. Exh. Redemptoris custos, 7).

Těžkost přiblížit se k tomuto vznešenému tajemství jejich snubního vztahu vedla již ve 2. století někoho k tomu, aby Josefovi přisoudil pokročilý věk a považoval jej spíše za Mariina ochránce než za ženicha. Bylo by však na místě spíše předpokládat, že nebyl mužem starým, ale že jej jeho vnitřní dokonalost, jež byla ovocem milosti, přivedla k tomu, že tento manželský vztah žil s panickými city.

3. Josefov podíl na tajemství Vtělení zahrnuje i otcovskou roli ve vztahu k Ježíši. Tuto roli mu přiznává anděl, který se mu ukazuje ve snu a vyzývá jej, aby dal Dítěti jméno: „Ona porodí syna a ty mu dáš jméno Ježíš: on totiž spasí svůj lid od jeho hříchů“ (Mt 1,21).

Josefovo otcovství, přestože neobsahuje fyzické plození, bylo otcovstvím skutečným, nikoli zdánlivým. Starobylý spis o Mariině panenství – De Margarita (ze IV. stol.) – činí rozdíl mezi otcem a rodičem a tvrdí, že „závazky, které přijali Panna Maria a Josef jakožto snoubenci, jsou důvodem k tomu, že Josef může být nazýván otcem; otcem, který nezplodil“. Josef tedy vzhledem k Ježíši plnil roli otce, majícího autoritu, které se Vykupitel svobodně „podřídil“ (Lk 2,51); přispíval k jeho výchově a předal mu umění tesářského řemesla. Křesťané v Josefovi vždy uznávali toho, který žil v důvěrném společenství s Marií a Ježíšem, odvozující z toho, že se i během smrti těšil z jejich útěšné a láskyplné přítomnosti. Z této stále křesťanské tradice se na mnoha místech rozvinula zvláštní úcta ke Svaté Rodině a v ní ke sv. Josefovi, vykupitelovu Ochránci. Papež Lev XIII. jej, jak známo, učinil patronem celé Církve. ▮

Radio Vaticana,
P. Josef Koláček, TJ, Řím

Církevní aktuality

▣ Papežovy návštěvy v září

Vatikán: Podle sdělení z Vatikánu je papež Jan Pavel II. rozhodnut dodržet plánovaný program svých zahraničních cest, včetně návštěv Maďarska a Francie, které se mají uskutečnit během měsíce září.

Zástupce vatikánského mluvčího P. Ciro Benedettini říká, že 76letý papež se již cítí dobře a každé ráno po snídani se prochází v zahradách svého letního sídla v Castel Gandolfo poblíž Říma.

Papež se z důvodů zdravotních potíží musel nechat v úterý 12. 8. zastoupit při celebraci veřejné bohoslužby, což vzbudilo zájem o jeho celkový zdravotní stav.

▣ Setkání pro přátelství národů

Ve městě Rimini na Adriatickém pobřeží bylo v neděli 18. srpna zahájeno setkání pro přátelství národů, které se konalo ve znamení ekumenické spolupráce. Setkání trvalo do 24. srpna. Mezi přednášejícími byli vedle jeruzalémského vrchního rabína Davida Rozena i ruský pravoslavný metropolita z Minska Filaret a vídeňský arcibiskup Christoph Schönborn. Setkání organizovalo už po sedmá italské hnutí Communione e Liberazione.

▣ Praha babyčkou

„Založením ostravsko-opavského biskupství se arcidiecéze pražská stala babyčkou,“ řekl při

svém oficiálním rozloučení na pražském arcibiskupství první ostravský biskup Mons. František Lobkowicz. V pondělí 19. srpna se tak v kruhu spolupracovníků rozloučil se svým dosavadním úřadem pražského světícího biskupa, který vykonával od roku 1990.

Kardinál Miloslav Vlk svému dosavadnímu světícímu biskupovi poděkoval za jeho spolupráci při službě pražské arcidiecézi.

▣ V týdnu od 8. do 15. srpna se konal 1. mezinárodní kongres Druhého řádu bosých karmelitánů. Hlavním tématem byla obnova řádu z hlediska nové evangelizace.

ČBK

Liturgická čtení

1. čtení Ez 33,7–9

Toto praví Hospodin:

„Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: ‚Zemřeš!‘ a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. čtení Řím 8–10

Bratři!

Nebudte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání ‚nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý‘, a je-li ještě nějaké přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe‘. Láska bližnímu neublíží. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium Mt 18,15–20

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby ‚každá výpověď‘ byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků‘. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.“

Amen, pravím vám: Všecko, co svázete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Myšlenka na neděli

PROJEV LÁSKY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 18,15–20

Dá-li si říci, získal jsi svého bratra.

Je dobře, že znovu přicházíš do Ježíšovy školy. Ježíš se vrací k tématu, které mu leží nejvíce na srdci: mluví o obdivuhodných cestách Božího milosrdenství. Těsně před tím, než jsi přišel, vyprávěl o nesmírné radosti, kterou má člověk, který nalezl jednu ze svých ztracených ovcí. A nyní ti chce naznačit jeden ze způsobů, jak lze ztracené ovce vyhledávat. Tentokrát k tobě Ježíš nemluví jen jako k soukromé osobě. Pokládá tě za člena církevní obce, a přitom tě respektuje jako individuum.

Říká ti, jak se máš zachovat k těm, kteří hřeší. Uvědom si ale, že totéž platí pro všechny ostatní, jestliže se hříchu dopouštíš ty. Současně tím ukazuje na význam křesťanského společenství, které ke svému fungování potřebuje nejen vzájemnou lásku a pochopení, ale i pravidla společného soužití.

Pokyny, které nám Ježíš uděluje pro ten případ, že někdo vážně zhřeší, svědčí výmluvně o Jeho milosrdné velkomyslnosti: naznačuje nám cestu, která má pomoci k nápravě, a to způsobem, který ti může být lidsky nejbližší.

Jako hříšníkovti ti chce zajistit pomocnou ruku, která ti diskrétně pomůže k návratu, jako napomínajícího tě chce zapojit do řetězce svého milosrdenství a dává ti možnost zasloužit se o blaho a spásu svého bratra.

Všimni si dobře, že Ježíš zatím nenazývá zbloudilého hříšníkem, ale bratrem. Rozhovor, který má vést k nápravě, se musí odehrávat v ovzduší opravdové bratrské lásky. Pamatuj na to, ať už budeš v tom či onom postavení. Jestliže jsi zbloudil a tvůj bratr ti domlouvá, nepodkládej mu žádné postranní, tím méně zlé úmysly. I když si snad umíš představit laskavější formu napomenutí, vycházej z toho, že k tobě přistupuje s upřímnou snahou, kterou mu ukládá jeho láska a pokyn našeho Pána. Plní tak svou křesťanskou povinnost a navíc jeho poslání není jen soukromou věcí. Přichází k tobě také jménem celého společenství. Z Ježíšových slov také poznáváš, že se bratrské povinnosti napomenout zbloudilého nemůžeš vyhybat tím, že celou záležitost hned přesuneš na druhé nebo přímo na církevní obec. Pohoršení, které způsobu-

je hřích, ohrožuje také tebe i celé společenství. Především však vystavuje vážnému nebezpečí bloudícího bratra. Čím déle prodává v hříchu, tím těžší se stává obrácení a návrat. Proto bys neměl otálet, čekat na lepší příležitost, nebo dokonce přenechávat všechno náhodě. Tvoje povinnost nemlčet k zjevnému hříchu a pohoršení je tím závažnější, čím větší je tvoje odpovědnost za bratra, který zbloudil. Cílem tvé domluvy však je *získat svého bratra*. Nejsi tedy jeho soudcem, ale prostředníkem Božího milosrdenství. *Láska bližnímu neublíží*⁽¹⁾.

Ale mohou nastat případy, kdy tato bratrská snaha nemusí být úspěšná. Všimni si, že při neústupnosti viníka stoupá i důraz a přísnost domluvy. Než dojde k veřejnému napomenutí, má se odbyt opakovaný rozhovor za účasti jednoho nebo dvou svědků. Teprve když již nic nepomáhá a i důrazné napomenutí církevních představených se míjí účinkem, zbloudilý se sám vylučuje ze společenství. Zapamatuj si to pro případ, že by ses vážně provinil, a přesto bys chtěl odmítnat službu lásky, kterou ti nabízejí tvoji bratři, a setrávat na svém. Představ si živě, jak nebezpečný je stav, kdy lidská hrdost zakalí duchovní zrak natolik, že bloudící se raději vzdává společenství než sebezalíbení a vlastního hříšného stavu. Pak je ovšem povinností společenství, aby dalo přednost dobru církevní obce před ohledem na jednotlivce. Takové rozhodnutí je vždy bolestné, ale v případě zatvrzelosti je nevyhnutelné. Ježíš mu dává už předem velkou váhu ujištěním, že taková rozhodnutí církevních představených plně respektuje sám Bůh.

Aby sis uvědomil cenu a význam křesťanského společenství, zdůrazňuje Ježíš výslovně, že právě ono je tím prostředím, ve kterém má zalíbení. Tam, kde bratři a sestry žijí ve shodě a jednomyslnosti, přebývá s potěšením *uprostřed nich*. Věčný Otec oceňuje společenství především pro tuto Jeho přítomnost. Když se pak Jeho Syn připojuje k našim prosbám, Otec je nemůže oslyšet. Opravdové společenství, které spojuje pevný vztah vzájemné lásky a úcty, je pro své členy samo o sobě dobrou ochranou před zblouděním a těm, kteří přesto upadnou do hříchu, usnadňuje cestu k návratu.

Jsi spravedlivý, Pane, a správné je tvé rozhodnutí; jednej se svým služebníkem podle svého milosrdenství⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Viz 2. čtení Řím 13,10

⁽²⁾ Vstupní antifona, Ž 119,137.124

Chudoba, radost a pokání...

„Přivedeš na svět světlo, které způsobí, že na zemi bude světleji.“ – Tomuto příslibu matka Hortulana uvěřila a dala dítěti, které porodila, jméno Klára: zářící, svítící, světlá. Zapálená Kristovou láskou a ideály mladého Františka, opustila Klára roku 1212 bohatý šlechtický rodný dům. V Porciunkuli přijala z rukou sv. Františka řeholní oděv. To je začátek řádu klarisek.

Mnoho žen se k ní připojilo, aby žily ve skrytosti a v mlčenosti, v sesterském životě, v chudobě a práci, ve stálé modlitbě a radostném pokání svatě evangelium našeho Pána Ježíše Krista.

Sestry se usadily v blízkosti města Assisi v poloopuštěném kostelíku sv. Damiána. San Damiano tak můžeme považovat za kolébkou františkánské rodiny sester klarisek. Duch této rodiny se vyznačuje ve svém následování Krista a v životě podle evangelia především chudobou, radostí a pokáním. Těmito slovy – chudoba, radost a pokání – by se dalo vyjádřit i pouto, které spojuje první klášter klarisek u San Damiana s klášterem klarisek-kapucínek v naší zemi, ve Štemberku u Olomouce.

Historie řádu klarisek-kapucínek

Zakladatelka a duchovní matka všech klarisek na celém světě – svatá Klára – žila ve

XIII. století v Itálii ve městě Assisi. Pocházela ze šlechtického rodu, byla vychována v křesťanském prostředí svou zbožnou matkou, která byla své dceři velkým vzorem lásky ke Kristu. V době rozhodování o své životní cestě si Klára jasně a odhodlaně zvolila cestu panenství, ve kterém chtěla patřit jen Kristu.

Na formu jejího zasvěcení měl velký vliv svatý František. Následoval Krista se svými bratřími v chudém, prostém, evangelním životě. Klára se svými sestrami uskutečnila stejný program – ryzí a přímočaré následování evangelia v doplňujícím se vztahu k apoštolskému životu bratří. Zvolila způsob života v klauzuře. Především modlitbou a kajícími skutky pomáhala v rozšiřování Božího království v lidských srdcích. Pro přísnost života v dodržování naprosté chudoby vážali papežové dlouho s potvrzením řehole, kterou svatá Klára napsala pro svoje sestry.

Papež Inocenc IV. potvrdil řeholi svatě Kláry Bulou Solet annue těsně před její smrtí. Svatá Klára umírá 11. srpna 1253. Tehdy již bylo několik desítek klášterů s jejími sestrami po celé Itálii a několik klášterů i v jiných zemích.

Ideál svatě Kláry během staletí začal ztrácet na své původní síle. U sester, stejně jako u bratří svatého Františka, došlo k několika reformám řádu. V roce 1525 vznikl řád Menších bratří kapucínů. Roku 1530 přišli první kapucíni do Neapole. Zde žila Marie Laurencie Longo, která se narodila ve Španělsku. V mládí se provdala za královského úředníka, který byl vedoucím kanceláře království na Sicílii. Proto se přestěhovali do Neapole. Laurencie byla matkou tří dětí. Později těžce onemocněla. Byla přiotrávena nevěrnou služebnicí, ale v Loretu se z nemoci obdivuhodně uzdravila. Tehdy učinila předsevzetí, že svůj život bude prožívat v bohubilých skutcích.

Po smrti svého manžela (r. 1510) řídila jako terciářka sv. Františka a členka bratrstva Božské lásky špitál pro nevyčitelně nemocné (Santa Maria del Popolo), který nechala sama vystavět. Podporovala i jiné ústavy a spolky.

Roku 1530 založila klášter pro terciářky sv. Františka, sama do něj vstoupila a světila se vedení svatého Kajetána. Marie Laurencie se ujala prvních kapucínů, kteří přišli do Neapole, a opatřila jim přístřeší. Získala tak hluboký vhléd do této františkánské reformy. Velmi na ni zapůsobil život kapucínů a začala se zabývat myšlenkou založit ženský klášter, jehož řeholnice by žily v přísné klauzuře v duchu kapucínské reformy. Učinila tak v roce 1535, kdy již měla kolem sebe 12 stejně smýšlejících panen. Později přijaly řeholi svatě Kláry, kterou se snažily zachovávat v duchu kapucínských stanov. Tak vznikla nová reforma řádu sv. Kláry – klarisky-kapucínky (krátce zvané kapucínky, což je neoficiální název).

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Poslouchejte, neboť si přeji k vám hovořit a vyzvat vás, abyste měly víc víry a důvěry v Boha, který vás nekonečně miluje.

Dítky, vy neumíte žít v Boží milosti; proto vás všechny znovu zvu, abyste nosily Boží slovo ve svém srdci a v myšlenkách.

Dítky, postavte Písmo svaté na viditelném místě ve své rodině, čtěte a žijte je.

Poučujte své děti, neboť když jim nejste příkladem, děti odejdou do bezbožectví.

Premýšlejte a modlete se, a pak se Bůh narodí ve vašem srdci a vaše srdce bude radostné.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 8. 1996

Hlavními známkami reformy klarisek-kapucínek jsou nejvyšší chudoba bez věna a majetku, přísnost života, východ ze světa přísnou klauzurou, prostota v sesterském životě, ale především život modlitby ve dne i v noci.

Pověst o sestřích se rychle rozšířila a ke konci 16. století bylo v Itálii již 18 těchto klášterů. Sestry později zakládaly kláštery také ve Španělsku, Francii, Portugalsku, Německu, v Americe. Ve světě je dnes 176 klášterů klarisek-kapucínek. Nejvíce v Mexiku, Itálii, Španělsku. Sester jsou asi 3000.

K nám přišly v roce 1914 na žádost litoměřického biskupa Josefa Grosse z Vaalsu (Holandsko). V Litoměřicích vystavěly klášter, který jim sloužil do roku 1950. Byl to jediný klášter tohoto řádu v naší republice. V Litoměřicích sestry působily do roku 1950. Po tomto roce pracovaly v textilních továrnách a domovech důchodců. Od roku 1977 do června 1990 sestry žily v Oseku u Duchova v charitním domově. Dnes klarisky žijí ve Šternberku, kde mohou v plnosti uskutečňovat své povolání: být v církvi stálou přítelnicí.

Život sester klarisek-kapucínek v současnosti

Ve Šternberku u Olomouce se pro sestry staví nový klášter. Stavba je budována z darů a příspěvků dobrodinců. Komunita se vytvořila ze tří starších sester, pamětnic litoměřického kláštera, a ze sester žijících do roku 1990 ve světě, ale patřících do řádu klarisek-kapucínek. Postupně se k těmto sestřím přidávaly další, a tak dnešní společenství tvoří 12 sester.

Duchovně se o ně starají Menší bratři kapucíni. Při šternberském klášteře je otec kapucín, který slouží denně v klášterní kapli mši svatou, které se

účastní i lidé z farnosti. Sestry se aktivně zapojují do bohoslužeb zpíváním žalmů, čtením, předmluvami. Otcové kapucíni sestry také zpovídají, vedou je při exerciciích, mají pro ně přednášky.

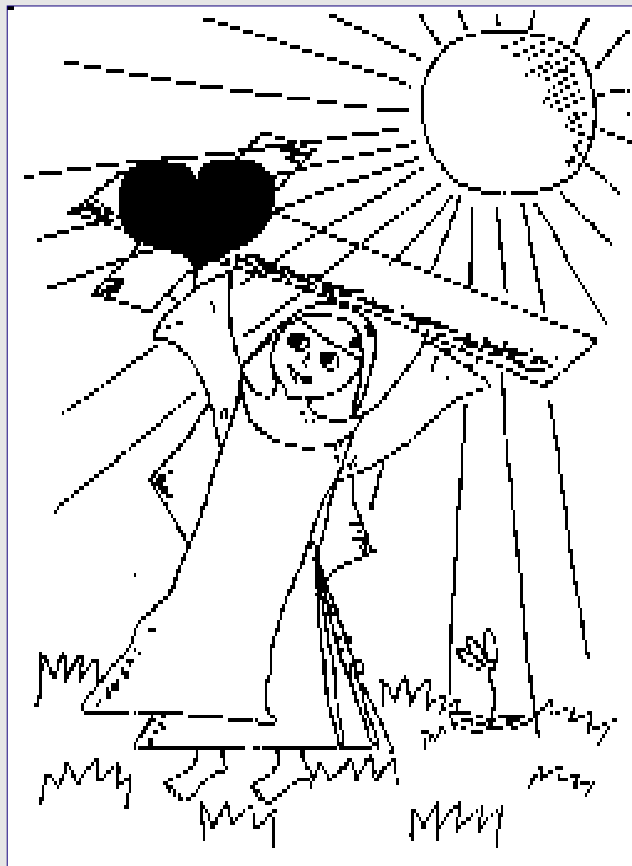
Prvořadým úkolem sester je modlitba. Komunita se shromažďuje ve dne i v noci k tomuto hlavnímu zaměstnání. Celý den je posvěcován chválou Boží a liturgie hodin – modlitba breviáře je zde slavena v úplnosti. Důležité místo v tomto životě zaujímá vnitřní modlitba, pro kterou jsou denně vyhrazeny dvě hodiny, a kající úkony.

Na své živobytí si komunita vydělává šitím a vyšíváním ornátů, stol a rochet, šitím hábitů, ministrantského oblečení a drobných věcí – křestních roušek nebo kostelního prádla.

Mladé dívky a ženy, které mají zájem o tento způsob života, přijíždí k sestřím většinou na víkend. Se sestrami mohou mluvit v hovorně a v kapli se účastnit jejich liturgické modlitby. Do klauzury mohou vstoupit jen vážné zájemkyně a prožít v ní několik týdnů, aby lépe poznaly život, pro který se rozhodují. Doba formace sester zahrnuje postulát trvající půl až dva roky, dvouletý noviciát a dobu dočasných slibů.

Každý klášter tohoto typu, který je kanonicky zřízen, je právně samostatný ve všem, co se týká vnitřního řízení. Šternberský klášter zatím nepatří do žádné federace nebo unie, do kterých se tyto kláštery mohou sdružovat, aby si vzájemně poskytovaly sesterskou pomoc.

Život sester věnujících se modlitbě je prospěšný celému lidstvu. Je krásné, že i v naší zemi jsou kláštery se sestrami, které vyprošují našemu národu a celému světu hojnost Božího požehnání.

Františkánská radost není něco spontánního a povrchního, co jednou je a jednou není. Františkánská radost pramení z evangelia, je ovocem dlouhého a namáhavého duchovního života. Je vlastně ve zkouškách získaným vítězstvím nad bolestí a hříchem, výsledkem pravé školy pokání.

Pravá radost v duchu evangelia je radostí, kterou nemůže dát tento svět – avšak také ani vzít.

(Srv. P. Bonaventura Štivar, Sazenička sv. Františka, str. 51)

Pokoj a dobro!

Milí bratři a sestry, v březnu roku 1994 začala ve Šternberku u Olomouce výstavba kontemplativního kláštera sv. Anežky České. Za rok se s Boží pomocí podařilo vybudovat hrubou stavbu kláštera a kaple.

Obracíme se na Vás s prosbou o Vaši pomoc, aby stavba mohla pokračovat, neboť je budována z darů a příspěvků.

Za každou vaši podporu v modlitbě i financích Vám budeme vděčné. Všechny naše dobrodince denně zahrnujeme do našich modliteb a obětí.

Sestry klarisky-kapucinky, Šternberk

Model nového kláštera sv. Anežky České ve Šternberku.

Číslo konta: 975243-811/0100 KB Olomouc; konst. symbol: 379

Modlitba a její vyslyšení

Abychom dokázali přijmout všechno to, co nám sesílá Bůh, potřebujeme někdy až hrdinskou víru. Příkladem postoje opravdové víry v přetěžkém utrpení je Kirs Kilgour. Jako severoamerický volejbalový šampion si při obyčejném tréninku způsobil zranění páteře, po kterém se stal zcela nepohyblivý. Jediné, čím může pohybovat, je hlava. Vypracoval si pomocí počítače metodu, jak psát jen pomocí hlavy a úst. Stal se televizním komentátorem svého bývalého sportu, natočil dva filmy, píše scénáře, písně a autentické meditace a modlitby.

**Prosil jsem Boha, aby mi dal sílu k skutečně-
ní velkolepých projektů,
a on mě udělal slabým,
abych zůstal pokorný.
Prosil jsem Boha, aby mi dal
zdraví pro velkou činnost,
a On mi poslal bolest, abych
Jej lépe pochopil.
Prosil jsem jej o bohatství,
aby mi nic nescházelo,
a On mě nechal žít v chudobě,
abych nebyl sobec.
Prosil jsem jej o moc,
aby mě lidé potřebovali,
a On mě pokořil a já potřebuji
druhé.
Žádal jsem od Boha všechno,
abych měl radost ze života,
a On mi dal život, abych
mohl být se vším spokojen.
Pane, nedostal jsem nic
z toho, oč jsem prosil,
ale dal jsi mi všechno, co
jsem potřeboval, a to i proti
mé vůli.
Vyslyšel jsi mé prosby,
které jsem ti nepřednesl.
Bud' pochválen, můj Pane:
mezi tolika lidmi nikdo nemá
nic většího než to, co mám já.**

— aa —

Matčina poslední zbraň

Před 150 lety v La Salette použila Panna Maria svou poslední mateřskou zbraň: své slzy. Pláče, tak jako kdysi její Syn plakal nad Jeruzalémem.

Neznám událost církevních dějin, která by mě více dojímala než právě tato historická událost z La Saletty. Maria, Královna nebes, přichází do zastrčeného údolí Vysokých Alp, usedá na kámen a pláče a žádá dvě děti, pasáčky, aby řekly svému lidu, proč pláče. Pláče, protože se musí dívat na to, jak svět pohrdá láskou jejího Syna. Vidí však také, kam povede masový odpad od Boha, totiž k věčnému zavržení v pekle. Lásky k jejím dětem je tak velká a tajemství zla tak strašné, že jí vytryskly slzy, že se obrací s poslední jímavou výzvou ke svým dětem, aby se vrátily k pokání, protože již není schopna udržet trestající rámě svého Syna.

Ježíš neplakal bez příčiny, neboť viděl odpad svého národa, který chtěl shromáždit, jako kvočna shromažďuje svá kuřátka (ale vy jste nechtěli). Ježíš viděl v duchu zničení Jeruzaléma, které měli uskutečnit o jednu generaci později, v r. 70, pohanští Římané. Ti působili v Jeruzalémě jako zemětřesení, tak jak to Kristus předpověděl: *Nezůstane tu kámen na kameni.* Rozsudek, který byl vynesen nad Jeruzalémem, byl nejstrašnější z celé historie Izraele. Na Olivové hoře plakal Ježíš při

pohledu na Svaté město; ve francouzských Alpách je to Maria, která pláče. Trest, který následoval po Ježíšových slzách, byl strašlivý; trest, který přijde po slzách Matky, bude mnohem strašnější. *Při prvním doteku jeho trestajícího meče budou se hory a příroda třást ve svých základech... Příroda volá po pomstě za lidstvo a chvěje se hrůzou v očekávání toho, co má přijít na svět pro jeho zločiny.*

To jsou slova s apokalyptickou pádností; tak může mluvit jenom někdo, kdo má moc. Proč se musíme bát Mariiných slz více než Ježíšových? Protože Bůh vybavil Marii zvláštním zaslíbením a mocí. Již na prvních stránkách bible čteme: *Ne-přátelství položím mezi tebou a Ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ona ti rozdrtí hlavu a ty budeš lapat po její patě* (Gen 3, 15). A na posledních stránkách Bible čteme: *Viděl jsem veliké znamení na nebi: ženu oděnou sluncem, měsíc pod jejíma nohama a kolem její hlavy korunu z dvanácti hvězd* (Zj 12, 1). Maria je Ženou zaslíbení, novozákonní Judith, postrach zlých duchů, a to je důvod, proč se ďábel a jeho spojenci bojí Marie více než Boha. Bůh je samozřejmě mocnější

Maria, Královna nebes, přichází do zastrčeného údolí Vysokých Alp, usedá na kámen a pláče.

než Maria; při své moci, kráse a plnosti milostí je Maria pouze tvor. Ale Bůh pověřil Marii úkolem a vybavil ji mocí, proti které mocnosti pekla nic nemůžou. Maria porazila svou pokorou Satanovu pychu, a proto ji Bůh povýšil nad všechna nebesa a postavil do čela andělských pluků.

Když tedy tato Maria k nám hovoří, musíme brát její slova naprosto vážně. Má-li peklo všechny důvody, aby se Marie bálo více než meče, pak jako její děti máme všechny důvody bezmezně jí důvěřovat a těšit ji svou láskou a věrností. Je-li něco, co by mělo děti vyburcovat, pak jsou to Matčiny slzy. Slzy nesašší žádnou lhovost, žádné váhání, žádný odklad.

Tyto jsou pro nás výzvou, abychom se postavili proti ďábově moci a vynaložili všechny síly a udělali to, oč nás Maria žádá. Ona nám ani dnes neříká nic jiného než to, co řekla v Káně služebníkům: *Cokoliv vám řekne, učinite* (Jan 2, 1). Pius IX. shrnul záležitost La Saletty těmito lakonickými slovy: *Chcete znát tajemství La Saletty? Tady je: Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete.*

Arnold Guillet
(Z *Timor Domini* 2/96
přeložil —Iš—)

Pohled na La Salettu z okolních kopců.

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Maków Podhalański

Obraz je velmi volnou kopií Matky Boží Čenstochovské, ale místní horalé v něm vidí podobu Paní z Jasné Hory. Obraz je namalován temperou s křídovým podkladem přímo na lipové desce. Technika malby svědčí o tom, že vznikl na konci XVI. století pravděpodobně v prostředí Krakova. Při konzervačních pracích bylo odkryto datum 1590, pravděpodobný rok jeho vzniku.

Odkud obraz skutečně pochází, není známo. V r. 1602 krakovský biskup Jan Maciejowski připomíná milostný obraz Matky Boží v této farnosti. Při všech dalších biskupských vizitacích se připomínají četné votivní dary, kterými byl obraz obklopen. Tyto dary po dvakrát zkonfiskovala rakouská vláda, byly také ohroženy během II. světové války, ale i tak se podařilo uchovat na 3 000 votivních darů. Mezi nimi je

Makov Podhalanský leží v údolí řeky Skawy v malebné beskydské kotlině na úpatí Babí hory. Panna Maria si přála mít zde svůj trůn, aby odtud rozdávala své milosti makovským horalům. Jak uvádí farní kronika, umístil na konci XVI. stol. její obraz nad hlavním oltářem v místním kostele farář Vojtěch Dabski. Panna Maria zde získala titul Matka Boží Makovská a později také Patronka rodin.

300 vzácných předmětů ze zlata a stříbra a 80 perlových náhradelníků. V r. 1729 po výslechu svědků uznaly církevní úřady obraz za zázračný a diecézní biskup tento výrok znovu potvrdil v r. 1745. V návaznosti na vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie v r. 1854 značně vzrostl počet poutníků. U příležitosti 25. výročí vyhlášení dogmatu byl obraz ozdoben stříbrným šatem. Rovněž 50. výročí bylo zde oslavováno s velkou okázalostí.

V r. 1946 krakovský arcibiskup Adam Sapieha, „nezlomný kníže“ z dob hitlerovské okupace, zasvětil před tímto obrazem celou svou arcidiecézi Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V r. 1954, stoletém výročí vyhlášení dogmatu, konalo se v Makově slavnostní zasvěcení rodin Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Kartičky s příslušným textem a podpisem každé z těchto

rodin byly uzavřeny do stříbrného srdce a uloženy jako dar u Matky Boží Makovské, Patronky rodin.

Při své první papežské návštěvě v Polsku korunoval Jan Pavel II. 10. června 1979 makovskou Madonu na krakovských Bloniach. Obraz byl do Krakova slavnostně přivezen k velké radosti podhalanských věřících. Když byli makovští poutníci na audienci u Svatého otce 17. února 1980, vzpomněl papež na korunovaci těmito slovy: *Přání korunovat váš obraz se ve mně zrodilo, když jsem konal biskupskou vizitaci vaší farnosti. Matka Boží také splnila prosbu, kterou jsem jí předložil pokorně na závěr vizitace. Prosil jsem ji, aby procesí na Boží Tělo, které nesmělo opustit prostor Wawelu, mohlo konečně vykročit do krakovských ulic a dojít až na Mariánské náměstí. A to se skutečně stalo. Proto*

Obraz je namalován temperou s křídovým podkladem přímo na lipové desce. Technika malby svědčí o tom, že vznikl na konci XVI. století pravděpodobně v prostředí Krakova.

ta korunovace byla splacením dluhu mého srdce vůči Panně Marii, té, kterou uctíváte na vašem makovském obrazu.

Makov leží na trati Krakov – Zakopane, 20 km od Wadowic, rodiště Jana Pavla II. Poutní odпустky je možno získat o svátku Proměnění Páně 6. srpna a pak 8. prosince na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie i o následující neděli.

– IŠ –

Církevní aktuality

□ Setkání představitelů církevních škol

O aktuálních problémech církevního školství jednali ve dnech 21. a 22. srpna v prostorách pražské teologické fakulty UK ředitelé církevních škol z celé České republiky. Součástí dvoudenního semináře byla i problematika působení sekt mezi mládeží, rozvoj sítě církevních škol v souvislosti se zřizováním vyšších odborných škol a hospodaření církevních škol a školských zařízení. Semináře se zúčastnili i zástupci MŠMT.

Katolická církev v ČR je na počátku nového školního roku zřizovatelem 76 církevních škol a školských zařízení. V její působnosti je např. 15 gymnázií, 11 středních odborných škol, tři střední odborná učiliště a pět nově zřízených vyšších odborných škol. Řídící pracovníci církevního školství na závěr semináře připravili několik námětů k rozvoji sítě církevních škol a jejich ekonomického zabezpečení, k systému vzdělávání pedagogických pracovníků a problematice náboženské výchovy na školách.

Součástí semináře byl i koncert staré hudby v Tereziánském sále benediktinského arcidiakonátu sv. Vojtěcha na Břevnově.

□ Český primas – „Třeboňákem“

Ve čtvrtek 22. srpna obdržel český primas, pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk čestné občanství města Třeboň. Slavnostní předání se konalo v obřadní síni města. Poté si kardinál Vlk – jihočeský rodák, prohlédl státní archiv, ve kterém po své promoci v roce 1960 několik měsíců pracoval, před svým odchodem

do Okresního archivu v Českých Budějovicích. Občané měli možnost hovořit se svým metropolitou v Rožmberském sále třeboňského zámku.

Součástí slavnostního dne byla i premiéra nového osvětlení chrámové věže. Třeboň se takto stává již čtvrtým městem, které českému primasovi udělilo své čestné občanství. Kardinál Vlk je čestným občanem Rožmitálu pod Třemšínem (14. května 1992), Cedar Rapids v americkém státě Iowa (22. září 1992) a marylandského Baltimore (14. října 1992).

ČBK

Jde o čerta na zdi nebo o organizované zlo?

Úměrně k tomu, jak se hřích ve světě rozmnožuje, stává se stále rozpínavější a drzejší. Vstupuje do života společnosti s takovou samozřejmostí, že ohradit se proti němu hodnotí už mnozí takřka jako protispolečenský čin, který prý poškozují lidi v jejich zájmech a právech. To, co bylo kdysi hříchem, konaným „po tmě a v tajnosti“, to se nyní veřejně proklamuje, propaguje a doslova oslavuje. Je to úplný výsměch Bohu a jeho zákonu, je to záměrné zbožňování zla nezřídka za oficiálního souhlasu veřejných institucí. Jak říká apoštol, ... *jejich chloubou je to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přizemně* (Fil 3,19). Svatý Jan ve svém Zjevení popisuje tento svět velmi výstižně jako velký Babylón, který se změnil v obydlí démonů, v brloh kdejakého nečistého ducha, v brloh kdejakého nečistého a odporného ptáka. To proto, že se vášnivým vínem jeho smilstva opijely všechny národy, králové země s ním smilnili a velkoobchodníci světa zbohatli z jeho marnotratného hýření (Zj 18,2–3).

Není divu, že lidé *holdující hříchu*, se dívají na *dávla a satana, svůdce celé země* (Zj 12,9), otce hříchu a zla, nikoliv jako na škůdce a protivníka, ale spíše jako na svého dobrodince. Bohužel situace je taková, že to není postoj pouze těch, kteří Boha nechťejí znát, ale i mezi těmi, kteří byli pokřtěni a pokládají se za katolické křesťany, nechybějí lidé, kteří se dívají na ďávla nikoliv jako na odvěkého nepřítele, ale jen jako na více méně neškodný, ne-li abstraktní a účelově vymyšlený pojem. Přesvědčení o realitě satana a jeho moci klesá úměrně s poklesem opravdové víry a úcty k osobnímu Bohu a ke všem nadpřirozeným skutečnostem.

Katechismus katolické církve nám nicméně v článku 2851 zdůrazňuje, že poslední prosba modlitby Páně *ale zbav nás od Zlého* se netýká *něčeho abstraktního a neosobního, nýbrž označuje konkrétní osobu satana, zlého ducha, anděla, který se protíví Bohu*. „*Ďábel*“ (řecky *dia-bolos*) je ten, který „*chce překážet*“ Božímu úradku a jeho dílu spásy dovršenému Kristem.

Trvalý boj s mocnostmi zla, které nás nebezpečně ohrožují, patří k samé podstatě dějin spásy. **Spasit** znamená vysvobodit ze stavu, který hrozí záhubou, spasit znamená **zvítězit nad mocí zla**. Dějiny spásy začínají

ve chvíli, kdy Bůh slíbil člověku, že jej vysvobodí z otroctví Zlého, do kterého se sám zaprodal, *když had svedl Evu svou Istivostí* (2 Kor 11,3), a začínají **vyhlášením nepřátelství Zlému**: *Nepřátelství položíš mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím* (Gen 3,15). Tento boj tvoří podstatu lidských dějin: *Had se rozlítl a odešel, aby vedl válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví* (Zj 12,17).

Satan je úhlavní nepřítel všech lidí. Ani Syn člověka nezůstal ušetřen úskoků Protivníka. Ďábel se pokoušel odvrátit jej od jeho poslání a získat jej do svých služeb (Mt 4,1–11, Lk 4,1–13). Ježíš mu však vyhlásil nesmiřitelný boj. Vyhání zlé duchy a také svým učedníkům dává moc, aby v jeho jménu pokouřili ďávla: *Dal jsem vám moc šlapat na hady a štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu* (Lk 10,19). Když mu pak učedníci vypravují o tom, jak vyhnali zlé duchy, Ježíš jim potvrzuje, že o tom ví, protože *viděl satana padat jako blesk z nebe* (Lk 10,18). Zlý duch však hrál vytrvale svou roli. Evangelia nám dosvědčují, že od samého počátku byli Ježíšovi nepřátelé ve službách satana. Židovským předákům, kteří jej později vydali na smrt, to řekl Ježíš zcela otevřeně: *Proč nero-*

zumíte mé řeči? Protože nemůžete slyšet mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co váš otec žádá. On byl vrah od počátku a nedrží se pravdy, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví z toho, co je mu vlastní, protože je lhář a otec lži (Jan 8,43n). Také apoštol, který jej zradil, jednal v intencích ďáblůvých: *Ďábel už vnukl Jidášovi Išariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil* (Jan 13,2). Aby dosáhl svého cíle, ovládl satan zcela toho, jehož si vybral za svůj nástroj: *Po tom soustu vstoupil do něho satan* (Jan 13,27). Těm, které Jidáš v noci přivedl, aby odvěkli Pána, řekl Ježíš: *Tohle je vaše hodina a vláda temnoty* (Lk 22,53).

O ďáblůvě trvalém nepřátelství vůči Božímu království mluví Ježíš zcela jednoznačně: On je tím *nepřítelem, který zasel plevel mezi semeno*. Vzešlý plevel pak jsou synové Zlého (Mt 13,38.39). Je to ďábel, kdo *bere lidem ze srdce Boží slovo* (Lk 8,12). Bude se ustavičně vměšovat a škodit: *Satan si vás vyžádal, aby vás směl protřít jako pšenici* (Lk 22,31). Trvalé úsilí odvěkého nepřítelství proti Božímu království předpověděl Kristus, když řekl Šimonovi: *Na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Nepřátelské a zlé šelmě totiž bylo dovoleno vést válku proti křesťanům* (Zj 13,6–7).

Tuto skutečnost potvrzuje také II. vatikánský koncil, když říká: *Celé dějiny lidstva totiž prostupuje usilovný boj proti mocnostem temnot. Ten boj se zrodil na samém počátku světa a potrvá, jak řekl Pán, až do posledního dne. Člověk zapletený do toho zápolení musí neustále zápasit, aby přilnul k dobru; bez velké námahy a bez Boží milosti není schopen dosáhnout vnitřního sjednocení* (GS 37).

Zlehčování a ignorování zla znamená současně znevažování Kristova díla a jeho vykupitelské oběti. Je to plod rafinované deformace evangelia, jakoby nás Kristus vykoupil tím, že zrušil hřích, zbavil nás odvěkého škůdce a umožnil nám tak žít podle našich choutek. Ale pak by ztratilo smysl celé jeho mravní učení: *Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit* (Mt 5,17). Jen si znovu přečtíme jeho důrazně opakované: *Slyšeli jste, že bylo řečeno... ale já vám pravím...* Ježíš nic neruší, ale naopak požaduje podstatné zpřesnění a prohloubení mravního svědomí, a to nikoliv proto, aby se Boží zákon stal snad ještě těžší a náročnější, ale právě proto, aby se člověk odpoutal od té nebezpečné ničím jiným nezajištěné a nezpevněné krajnice ďábelských svodů, za kterou již následuje jen smrtelná propast. Neboť i po Kristově vykupitelské smrti stojí před námi úkol vyrovnávat se každodenně se zlem v nás i kolem nás.

Právě s ohledem na tuto skutečnost ustavil Vykupitel spásnou instituci své církve a svátostí jako **nástrojů boje proti zlu**. Zlehčování a ignorování zla znamená tedy současně znevažování církve i obsahu a smyslu svátostí, liturgických obřadů a svátostí. Všechna zehnaní a svěcení jsou smysluplná právě proto, že stavějí hráz moci zla a vyjímají z jeho vlivu lidi

i předměty, které používají. Vidíme to jasně již z obřadů nejzákladnější ze všech svátostí, svátosti křtu. Církev klade velký důraz na to, aby bylo zcela jasné, že touto svátostí převádí člověka ze smrti do života, z temnoty do světla, **z moci zlého ducha do milosti Ducha svatého**. Jaký smysl by jinak měly např. exorcismy, které jsou součástí přípravy na křest dospělých? Právě proto, abychom pomohli katechumenovi vymanit se z moci Zlého, modlíme se nad ním: *Zkrot', Pane, moc zla, které nás ohrožuje, uzdrav svého služebníka z hříchu a naplň jeho srdce svým pokojem. Dej prosíme, ať je tento katechumen vysvobozen z moci vlády tmy; ať přejde z temnot do tvého podivuhodného světla.*

Podobně se církev modlí: *Znič, prosíme, vládu smrti nad tímto katechumenem, který chce branou křtu vejít do tvého života. Vysvobod' ho z moci ducha zla, původce hříchu a smrti, pustošícího tvé dobré dílo (Uvedení do křesťanského života, Exorcismus). K podstatě obřadu svátosti křtu patří také **uvědomělé a rozhodné zřeknutí***

se ducha zla, všeho, co působí, i všeho, čím se pyšní.

Křtem jsme se stali Božími dětmi, víme, že jsme z Boha, ale celý svět má v moci zlý duch (1 Jan 5,19). Na toto trvalé ohrožení nás upozorňují jednohlasně apoštolé ve svých listech (Viz 1 Petr 4,8–9; Jak 4,4; Ef 6,12). *Hříchem prvních lidí získal ďábel nad člověkem jakousi nadvládu, člověk však přesto zůstává svobodný. Popírat, že člověk má poraněnou přirozenost, náchylnou ke zlu, je příčinou velkých omylů v oblasti výchovy, politiky, sociální činnosti a v oblasti mravní. Následky prvotního hříchu a všech osobních hříchů lidí dávají světu jako celku hříšný ráz, který může být definován výrazem sv. Jana jako »hřích světa«. Tímto výrazem se také naznačuje záporný vliv, který doléhá na lidi ze společenských poměrů a struktur, jež jsou plodem lidských hříchů (KKC 407–408).*

Že tomu tak je, poznáváme z osobní zkušenosti, z dosavadních dějin církve i z pohledu na situaci v současném světě.

(pokračování)
Lubomír Štula

Z došlých dopisů

Vážení přátelé,

... Žiji v Praze, absolvovala jsem FF UK a Světlo jsem si předplatila hned po přečtení prvního čísla před třemi roky. Mohu říci, že pročítám časopis od začátku až do konce a k některým článkům se vracím. Děkuji celé Vaší redakci za jistě nelehkou práci a za to, že usměrňujete i náš duchovní život. Jen lituji, že mnoho pražských katolíků možná vůbec neví, že Světlo existuje. Své přátele se snažím informovat a myslím, že jsem získala několik nových předplatitelů.

... O tom, jestli žijeme v ghettu nebo v diaspoře, jsem zatím neuvažovala. Jistě má každý kolem sebe okruh blízkých a přátel, se kterými je „stejně naladěný“, to znamená, že si rozumí i v náboženských debatách. Neizolují se od ostatních a na všechny bez rozdílu se snažím s většími nebo menšími potížemi pohlížet jako na děti téhož Otce. Ale nechápu, proč v TV nebo v rozhlase kněží nebo jiní křesťanští účastníci často hovoří až příliš zaobaleně tam, kde by jejich řeč měla být křesťansky jasná a nezaměnitelná.

Myslím, že bychom se měli co nejvíce a co nejpříjemněji snažit o křesťanskou opravdovost, podle slov Svatého otce „se nebáti“ a světit se cele do ochrany Panny Marie, která se s takovou láskou a tak neúnavně snaží nám ukazovat cestu...

Mgr. E. M., Praha

Na Velehradě se sešli křesťanští pedagogové

Exerciční dům Stojanov na Velehradě patřil předposlední srpnový týden přibližně padesáti českým a slovenským křesťanským učitelům. Letní seminář na téma „Křesťanské základy evropské kultury a současná škola“ pro ně připravila Unie křesťanských pedagogů (UKP).

„Cítíme naléhavou potřebu zaměřit se více na výchovu člověka než jenom na jeho vzdělávání,“ řekla na Velehradě předsedkyně UKP PhDr. Věra Bokorová. Podle jejích slov se četné sociálně patologické jevy projevují v současné epoše jak u nás, tak i v západních zemích, které vůbec neprošly čtyřicetiletým obdobím komunistické totality. „Výchova je podstatným preventivním momentem, kterého musíme využívat,“ dodala. Hlavním činitelem zodpovědným za výchovu má být sice rodina, ale pokud je v krizi a svůj úkol neplní, měla by ji kompenzovat škola.

Protože je společnost demokratická a pluralitní, vzniká podle Věry Bokorové otázka, jaké etické zásady nebo filozofii má současná škola hlásat. „Možnosti státní školy vštěpovat dětem určité morální hodnoty jsou omezeny na elementární společenský konsensus. Jiným řešením je zřízení škol, které stojí na jednoznačné filozofické platformě a v tomto duchu zcela právem a se souhlasem rodičů děti vychovávají,“ vysvětlila Věra Bokorová motivy, které vedou ke zřízení církevních škol. V České republice je jich nyní otevřeno na sedm desítek.

Předsedkyně UKP konstatovala, že církevní školy jsou u nás teprve na začátku a že jim chybí mnohaletá tradice západních demokratických zemí. Projevuje se u nich rovněž nedostatek vhodných učitelů. Mladí křesťansky orientovaní učitelé teprve v několika posledních letech začínají opouštět pedago-

gické fakulty a posilovat zdecimované řady dříve narozených věřících pedagogů. Podle Věry Bokorové však na českých pedagogických fakultách převládá sekulární orientace a zůstali na nich i mnozí z těch, kteří zde působili za totality.

Unie křesťanských pedagogů byla u nás založena jako občanské sdružení v roce 1991 a v současnosti má asi 500 členů. „Na začátku bylo velké nadšení, později se však ukázalo, že někteří nadšenci měli i trochu jiné důvody. Měli obavy, co se stane po společenských a politických změnách. Šlo jim o to, aby neztratili své místo nebo získali ještě lepší postavení. Když se jim to podařilo, aktivita pohasla. Určitou prestiž a autoritu jsme si však už získali,“ dodala Věra Bokorová. Celá tíha činnosti Unie spočívá v České republice na několika obětavých jednotlivcích, kteří pro UKP pracují bez nároku na odměnu.

Unie křesťanských pedagogů je zapojena jako řádný člen do Světové organizace katolických učitelů se sídlem v Římě. Je rovněž přidružena k francouzské Unii katolických učitelů středních škol SIESC. Pořádá pro své členy odborné semináře, stáže, konference, výměnu zkušeností i duchovní cvičení. Mezi hosty letošního letního semináře UKP byl i brněnský biskup Vojtěch Cikrle a olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Oba sloužili účastníkům setkání ve velehradské bazilice mši svatou.

Vojtěch Cékota

Pane, náš Bože a Spasiteli, Ty opravdu miluješ lidský rod. Tys poslal své svaté žáky a služebníky a své přechysté apoštolů až do končin světa, aby kázali a učili evangeliu Tvého království, léčili všechny nemoci a jiné bíd, kterých je dostatek mezi Tvým lidem, a aby ohlašovali tajemství, skryté od počátku tohoto světa.

Náš Pane a Bože, sešli nám ještě i nyní své světlo a svou sílu a osvět' očí našich srdcí a našich duší. Učiň, abychom vytrvale naslouchali slovu Tvého svatého evangelia. A učiň, abychom nebyli jen posluchači, nýbrž abychom podle slyšeného i jednali, aby tak Tvé slovo v nás přinášelo užitek. Ať toto zmo nezůstane samo, ale ať se rozmnoží třicetkrát, šedesátkrát a stokrát. Odpusť nám naše hříchy, nám, kteří jsme Tvým lidem, abychom si tak mohli zasloužit nebeské království.

Liturgie pravoslavné etiopské církve

Úmysl všeobecný:

ABY CÍRKEV DOKÁZALA OSLOVIT LIDI VŠECH KULTUR ŘEČÍ, KTERÁ BY BYLA SCHOPNA OTEVŘÍT JEJICH SRDCE.

Kdosi právem řekl, že by bylo pro nás velmi obtížné poznat Boha, kdyby nepromluvil. Bůh však promluvil a dal se nám tak poznat. Promluvil v Ježíši, svém Synu, který je Slovo a který nám přišel zjevit Otce. Církev pokračuje v jeho díle. Musí mluvit. Musí hlásat slovo lásky, tak jak to dělal svého času sám Ježíš, a musí se to od něho učit.

Jak mluvil Ježíš? Mluvil jako ten, kdo má moc (Mt 7,29). Jeho řeč otvírala srdce, mluvil s láskou. Při čtení evangelíí žasneme nad růzností podobenství, dějů a životních událostí. Ježíš pojednává nejjednodušším způsobem o nejvyšších pravdách. Když mluví o milosrdné lásce Otcově, vypráví podobenství o mamotratném synovi. Evangelia nám nic neříkají o reakci posluchačů, ale ti jistě museli tleskat, skákat a výskat radostí, protože poprvé slyšeli o milujícím srdci Boha. A vskutku, řeč lásky je snadno pochopitelná pro staré i mladé, pro vzdělané i lidi prosté. Nechceme popírat pojmy a ideje: ty jsou užitečné a nutné. Chce-li však církev po-

kračovat v šíření radostné zvěsti, kterou přinesl Ježíš všem, musí se naučit řeči, která jde od srdce k srdci.

Láska vyzařovala nejen z Ježíšových slov, nýbrž i z jeho činů. Nebyla nikdy unavena. Miloval své až do konce. Jeho srdce bylo útočištěm i pro nejzločinnější hříšníky, prostitutky. I pohrdané výběrčí daní nazýval svými přáteli. Pohnut soucitem volá zpět do života jediného syna vdovy z Naimu. Zdá se, že některé jeho zázraky byly jakoby výronem jeho soucitu: aby v poušti nasýtil hladové zástupy, rozmnožil chléb a ryby. Plakal u hrobu svého přítele Lazara, takže židé, kteří to viděli, říkali: „Hle, jak ho miloval“ (Jan 11,35).

To je řeč, kterou má mluvit Kristova církev: řeč lásky, soucitu, starostlivosti, pozornosti, neboť církev má být svědkem Kristovy lásky na zemi. Láska je to, po čem svět hladoví. Svědectví lásky uvádí v úžas, jako např. Matka Tereza, abbé Pièrre, Jean Vanier se svou prací mezi postiženými.

Ježíš nás – kromě hlásání a svědectví lásky – naučil také modlit se. Modlitba je řeč lásky. V jediné modlitbě, které nás Ježíš naučil, chce, abychom Boha nazývali „Otcem“. To v rodinné mluvě znamená „tatínku“. Modlitba je tedy na prvním místě vztah lásky mezi Bohem, který je náš Otec, a námi, kteří jsme jeho dětmi. Modlitba Páně se vyznačuje prostotou jak co do obsahu,

tak i co do vyjádření. Dítě jí porozumí. Teolog se při ní může nořit do hlubin svých úvah.

Církev se takovou řečí má obracet na ženy a muže všech kultur. Proto je třeba, aby v nich zdomácněla a stala se součástí prostředí a okolí, ve kterém se nachází. A nemysleme si, že církev je vzdálená organizace, sídlící v srdci Říma. My všichni tvoříme církev. Naše řeč má být řečí lásky.

Úmysl misijní:

ZA MEZINÁRODNÍ SOLIDARITU, ZVLÁŠTĚ V KŘESŤANSKÝCH ZEMÍCH, ABY SE SNAŽILA POMÁHAT CHUDÝM V JEJICH NEDOSTATCÍCH.

Před několika lety se jeden obchodník stěhoval se svou rodinou z malého a těsného bytu do prostorné a poměrně luxusní vily. Byl to jeho sen, pro který pracoval po celý svůj dosavadní život. Na druhý den po přestěhování zničil požár úplně dům jeho bratra: k dovršení neštěstí nebyl pojištěn. Den na to prodal tento obchodník svůj nový dům, aby vypomohl svému bratrovi přežít finanční krizi, a oni sami se přestěhovali do svého malého starého bytu.

Mezinárodní solidarita, o kterou podle úmyslu prosíme, má dva rozměry a dvojí odvodnění: lidské a božské.

Lidské. Důvod, proč bohaté národy pomáhají chudým, spočívá právě v lidské solidaritě. V posledních letech vykořenily válečné události, rozšířené téměř po celém světě, na 40 milionů lidí. Jejich přijetí vystavuje tvrdé zkoušky ekonomii vlastní země i zemí sousedních a nabízí vládám i soukromým organizacím příležitost k navázání pout mezi národy. K této pomoci ustanovily Spojené národy Mezinárodní peněžní fond a Světovou banku. Ať úspěchy či neúspěchy těchto institucí jsou jakékoli, zůstává faktem, že značné množství chudých zemí

si od nich vypůjčilo finance, které nejsou schopny splatit. Banka je banka a její vedoucí myšlenkou je vydělávat peníze, a ne prodělávat. Jestliže se projeví ztráta, vedení začne vymáhat od dlužníků náhradu. Mezi dluhujícími národy jsou to vždy ty nejchudší, které těmito opatřeními nejvíce trpí.

Solidarita má též rozměr božský. Kristus přišel, aby se s námi podělil o svého Otce a o své dědictví. Z tohoto důvodu jsme všichni bratřími a sestrami téže rodiny. Navzájem se obohacujeme i ochuzujeme. Kristus nás učí dělit se se vším, co jsme a máme, a to bez námitky a bez váhání.

Otec Kolvenbach, generální ředitel Apoštolátu modlitby a nejvyšší představený jezuitů, napsal ve svém projevu pro zvláštní synod biskupů Afriky: „Bez toho, že bychom přehlíželi filantropické aktivity, mají si křesťané uvědomit, že osud běženců se přímo dotýká srdce Boha. Stejně jako odpuštění nepřátelům, tak i láska k běžencům je kritériem opravdovosti naší víry. Příchod běženců do diecéze – i když na to nestačí prostředky – se může stát dobou milostí, a to kvůli prostému svědectví křesťanské lásky

FATIMA - Měsíční příloha Světla

CHYBÍ

Třicet let od smrti preláta Dr. Františka Cinka

Již 30 let nás dělí od smrti velikého cyrilometodějského kněze, vychovatele kněžstva, životopisce, arcibiskupa A. C. Stojana, prvního prorektora Univerzity Palackého v Olomouci, preláta prof. ThDr. Františka Cinka.

Po dlouhých letech usilovné práce kněžské, vědecké a výchovatelské trávil konec svého plodného života v nedobrovolném ústraní na faře v Mostkovicích jako výpomocný kněz v rozjímání, modlitbách a hlavně v pokorné službě duchovním potřebám věřícího lidu. Duchovní deník, který tehdy psal, je dokladem jeho hlubokého a bohatého duchovního života. Byl vydán teprve po jeho smrti až r. 1993 nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Svůj pozemský život zakončil prelát Cinek uprostřed kněžské práce. V neděli 28. srpna

1966 při ranní mši sv. byl stížen záchvatem slabosti a druhou mši sv. již jen stěží dokončil. Když se stav nezlepšil, byl v úterý 30. srpna převezen na třetí kliniku fakultní nemocnice v Brně, kde byl zjištěn infarkt myokardu, jemuž po několika dnech podlehl. Zemřel v sobotu 3. září 1966 v 21.00 hod. Pohřební obřady se konaly v Mostkovicích 8. září a na Velehradě 9. září za mimořádně velké účasti kněží, řeholních sester a ostatního věřícího lidu. Je pochován na velehradském hřbitově v blízkosti hrobu arcibiskupa A. C. Stojana, který odpočívá v bazilice velehradské.

Výstižný obraz života a díla preláta Cinka podal již r. 1980 jeho žák a odchovanec docent RNDr. Josef Škrášek (zemřel 22. 11. 1986) pod názvem „Dělník na cyrilometodějské líše“. Tehdy ovšem, r. 1980 v době tuhé normalizace, nemohlo toto dílo vyjít tiskem. Vychází teprve nyní po 16 letech k 30. výročí jeho smrti, a to v původní podobě, jen s nepatrnými úpravami, jež si vyžádal časový odstup, nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. (Pozn. red.: Čtenáře Světa s touto knihou seznámíme v některém z příštích čísel na poslední straně v rubrice „Novinky MCM“.) Je tam podrobně popsán jeho život

Prof. ThDr. František Cinek

a působení, zvláště také jeho vědecká a spisovatelská činnost, a jsou přidány i nejzávažnější myšlenky z jeho duchovního deníku. Je to životopis, psaný s dokonalou znalostí životních osudů a díla preláta Cinka, ale také s obdivnou láskou a s nadšením pro svaté ideály, pro něž prelát Cinek žil, pracoval a se obětoval.
Vojtěch Tkadlčík

Úmysly Apoštolátu modlitby – září 1996

Pokračování ze str. č. 10

a soucitu. Tu – podobně jako vdova z evangelia – dáváme i z toho, co sami potřebujeme. Pomoc utečencům nás nijak neosvobozuje od toho, abychom bojovali proti násilí... Násilí se týká nás všech. Všichni máme lidskou důstojnost. Naše řeč by neměla mít slova netolerance a diskriminace... Solidarita, dosvědčovaná soucítěním s těmito ubožáky, nám vlévá naději, že jednou přijde den, kdy lidé v Africe a na celém světě dokáží žít v míru.“

To řekl O. Kolvenbach biskupům Afriky. A co my? Ukrajinci u nás, uprchlíci z bývalé Jugoslávie, Rumunska, Ruska atd? Jak o nich smýšlíme a jaký vztah k nim máme? Nebude třeba nejdříve změnit sebe a potom prosit za druhé?

Komentáře k Apoštolátu modlitby připravil A. Holas, SJ.

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Jakub čte pohádku

Příběh o muži, který namaloval králíčka.

Byl jednou jeden muž a ten moc rád maloval. Maloval ptáky. Maloval zajíčky. Maloval ryby v potoce. Sousedé a přátelé a všechny děti na vesnici muže chválili a říkali: „Zvířata, která maluješ, jsou opravdu jako živá.“

A muž zpyšněl. Myslel si: „Nikdo na celém světě neumí malovat zvířata tak jako já. Přejí si, aby má zvířata ožila!“ A skutečně: namalovaná zvířátka ožila! Ptáci zatřepotali křídly. Ryby zamávaly ploutvemi. Zajíci nastražili uši a zašňupali čenišky. A vyskákali z obrázků.

„Podívejme se!“ zvolal muž a radoval se. Když se dobře po-

díval, polekal se. Ptáci do únavy mávali křídly, ale nemohli vzlietnout ze země.

Ryby, které skočily do potoka, plavaly břišky vzhůru. Zajíci vlekli za sebou křivé nožičky. Muž se rozplakal, když viděl ubohá zvířátka. Řekl: „Nenamaloval jsem je dobře. Kéž by se mé přání vyplnilo, až budu skutečně dobře malovat!“

A muž začal malovat znovu. Maloval od rána do večera. Namáhal se při tom tak, jako rolník na poli, jako dělník v kamenolomu a jako vůl, zapřažený do těžkého vozu. Když ho sousedé chválili, vrtěl jen hlavou a říkal: „Stále to není dobré.“

A muž stárnul. Až zestárl. Zapomněl na své přání.

Maloval slunce a zatímco maloval, byl šťasten, že slunce je. Maloval skály, a když maloval, těšil se z nich. Stal se nejslavnějším malířem v celé zemi. Jeho zahrada byla stále plná dětí, které se dívaly, jak maluje, a on jim ukazoval, jak krásné jsou věci.

Jednoho dne přišlo k němu malé děvčátko a řeklo mu:

„Jsem moc smutná a víš proč? Všechny ostatní děti mají zvířátka, která mohou hladit a mít rády. Jen já nemám žádné! Měla bych tak ráda králíčka! Mohl bys mi namalovat králíčka, abych měla aspoň obrázek?“

□ Mezinárodní setkání animátorů – tisková konference

Na mezinárodním setkání animátorů v Rychnově nad Kněžnou se v úterý 20. srpna uskutečnila tisková konference s organizátory setkání, kněžími a olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem. Ten při této příležitosti uvedl, že víra není idea, ale vztah, který by se měl prohlubovat. Považuje za důležité, aby se pro tento vztah rozhodl každý sám. „Někteří totiž ve víře vyrostli, zdědili ji, a ta pak nemusí být silná; taková, která zapaluje druhé.“ Víra se podle arcibiskupa Graubnera projevuje křesťanským životem, který naplňuje modlitba, bohoslužba a svátosti. Právě na tato témata se účastníci setkání snažili podívat novým způsobem.

Na setkání se také mluvilo o rozpoznávání povolání a roz-

Starý malíř vzal svůj štětec a namaloval králíčka. Děvčátko zaprosilo: „Namaluj mu ještě na čumáček černý flek! Pak bude přesně takový, jakého jsem si přála.“

Starý muž přimaloval králíčkově na čumáček černou skvrnu a v tom ucítil, že nosík ožil. Zašňupal. Dlouhé uši se vzpřímiily a po srsti proběhlo zachvění. Králíček natáhl k děvčátku hlavíčku.

Pak velikým skokem vyskočil z obrázku přímo děvčeti do náruče.

Děvčátko přitisklo rozradostněný obličej do hebké srsti. „Krásný, milý králíčku,“ zaradovalo se. „Děkuji!“

A už letělo se svým králíčkem pryč a bylo tak šťastné, že se už ani jednou neohlédlo za starým malířem. Ten seděl u svého stolu tak tiše a pokojně, jakoby usnul.

hodování se pro ně. „Tím nemyslím jen povolání jako zaměstnání,“ řekl arcibiskup Graubner, „ale především povolání k manželství a povolání ke službě v církvi, například v kněžství nebo řeholním životě.“ Toto téma, jak se účastníci konference shodli, mladé oslovuje a měli k němu mnoho dotazů. Pro povolání k zasvěcenému životu platí určité podmínky. Rozhodnutí pro ně musí být svobodné, a pak po nějakou dobu takového života se člověku dostane nakonec potvrzení nebo odmítnutí skrze představeného.

Na otázku, zda se mladí stávají animátory spontánně (animátor je ten, kdo se věnuje práci ve společenství mladých) nebo jestli je to přidělená funkce, odpověděl arcibiskup Graubner, že v České republice po zkušenostech ze socialistického období není chuť po nějaké organizaci. Proto jsou společenství v církvi volná, neexistuje žádná registrovaná členská základna, a tak ani nelze katolickou mládež sečíst.

Na mezinárodní setkání se také podle P. Jana Balíka ukázalo, že největší hlad po duchovních hodnotách je v zemích, kde lidé nejvíce trpěli. Velká obroda křesťanství je podle něj v Rumunsku a v oblasti Moldávie. Naproti tomu odliv věřících v ČR není podle arcibiskupa Graubnera neočekávaný. „Necítím to jako nějakou ztrátu, že lidé, kteří se hromadně hlásili k církvi v polistopadové euforii, se zase vzdálili. Daleko závažnější je, zda roste počet lidí, kteří se rozhodli pro víru a jdou za ní, i když je to něco stojí.“ Nejdůležitější je, když mladý člověk přijme fakt, že víra není jen politická móda, ale že na něj má nějaké mravní požadavky.

Organizátoři setkání také uspořádali ve spolupráci s rad-

nicí města Rychnova nad Kněžnou varhanní koncert v kostele Nejsvětější Trojice, který byl přístupný veřejnosti.

Tato akce má význam pro budoucnost. Ve společnosti, která příliš nehledí na morální hodnoty, by mladý křesťan mohl být velkou pomocí při jejím ozdravení.

□ První asijská katolická satelitní televize

Thajsko: V minulých dnech zahájila své vysílání první asijská katolická satelitní televize. Na programu byl přímý přenos promluvy papeže Jana Pavla II. a jeho požehnání z Castel Gandolfo. Dále byl zařazen přímý přenos slavnostní mše z katedrály v Bankoku.

Z počátku bude tato katolická satelitní televize vysílat denně tři hodiny. Po zkušebním šestiměsíčním provozu plánuje vysílání v délce šesti hodin denně. Vysílání zachytí diváci v Kambodži, Laosu, Barmě, Thajsku a Vietnamu. Vedení stanice předpokládá, že do konce roku budou moci vysílání sledovat dvě miliardy lidí. Zároveň nabídlo třem hlavním náboženstvím bezplatné vysílání v příštích dvaceti letech. Programy jsou zařazovány i do kabelových sítí.

ČBK

Nová evangelizace naráží na překážky

Na náš článek „Kruhová obra-
na“ v 30. čísle Světla nám jeden
čtenář poslal číslo 9/1993 IM-
MACULATY s tímto článkem:

Na nedávné schůzi lóže Velikého Východu Itálie prohlásil velmistr Julian di Bernardo, že pokud papež neřekne otevřeně, že k mocnostem, které oficiálně odsoudil, nepočítá zednářské lóže, pak „zednáři začnou připravovat svou bojovou sílu do protiútoků v rámci morální a duchovní války“. Toto napsal J. Plancard d'Assac v „Présent“ (28. 8. 1991). „V průběhu dvou let – pokračoval di Bernardo – světlo zednářství osvítl země Východu a církev je na omylu, pokud věří, že se jí tam podaří vzkřísit dogmatickou víru.“ „Skutečně – dodává čtrnáctideník“ „Magistère Information“ (15–29. 2. 1992), který zveřejnil toto prohlášení – iniciativy lóží, oficiální anebo tajné, zaměřené na země východní Evropy, se stále množí a vlivy lóží zde rostou. Tato reakce italského Velikého Východu je důsledkem prohlášení Svatého Otce na téma „struktury hříchu“ (srov. Sollicitudo rei socialis a Centesimus annus) a také doktrinálních připomínek, že členství v zednářských lóžích je neslučitelné s příslušností ke katolické církvi,“ které se objevily nedávno v jesuitském časopise „Civiltà Cattolica“. Modleme se za obrátcení zednářů.

INFORMACE PRO ODBĚRATELE SVĚTLA

Složenka na uhrazení předplatného Světla na rok 1997 vyjde ve Světle včas – na podzim 1996. Prosíme, zatím nám peníze nepoukazujte. Vaše předběžné úhrady by nám působily technické potíže v evidenci předplatného. Děkujeme za pochopení.

IZRAEL – SINAJ – Kypr – Rhodos – Řecko

– Itálie – 11. 10. – 24. 10. 1996 – 17 750,- Kč!

Autobusem a lodí, zpět letecky.

IZRAEL – 24. 10. – 31. 10. 1996 – 15 950,- Kč!

Letecky tam i zpět.

IZRAEL – EGYPT – Kypr – Rhodos – Řecko – Itálie –

31. 10. – 13. 11. 1996 – 18 400,- Kč!

Letecky, zpět lodí a autobusem.

Přihlášky: C.K. AVETOURE – Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

POUTI V BOZKOVĚ

150 let od chvíle, kdy se zjevila plačící P. Maria v La Salettě a 25 let od úmrtí P. Josefa Hofmanna. Mši svatou na jeho památku sloužil 24. 8. 1996 Mons. Dr. Josef Koukl.

Mgr. P. Jiří Václav Hladík představil nové řádové kněze, kteří nabídlí své služby Královně hor v jejím poutním místě trvale. Takto byl oslaven svátek Panny Marie Královny.

15. září vzpomeneme Sedmibolestné P. Marie i v kapli v Jeseném. **22. září** přijďte na oslavu P. Marie La Salettské.

19. října mši sv. v 9 hod. zahájíme výroční členskou schůzi Matice bozkovské.

20. října se koná slavnost Posvěcení chrámu (22. 10.).

Bozkov je po roce opět samostatnou farností.

Nenáročnost a obětavost kněží ponese své plody. Uvědomujeme si, že potřebují pomoci a že ani to, co farnost Semily předá zpět do rukou s radostí přicházejícím, nebude dostačovat na potřeby jak fary, tak kostela, který čeká na nákladné opravy. Už jsme zahájili úpravy v budově Scholy cantorum, odkud zpočátku jeden, později malé společenství dvou povede farnost i rozkvět poutního místa. Uvítáme každý příspěvek. Bozkov žije z vaší věrnosti Matce Boží.

Přijďte pro požehnání nových kněží.

A členy Matice svoláváme k výroční členské schůzi na sobotu 19. října po mši svaté v 9 hodin. Protože autobusy nejezdí, prosíme o písemnou zprávu, potřebujete-li odvézt ze Semil sem a zpět. Pokusíme se pomoci vám. *Matice bozkovská, 512 13 Bozkov.*

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996

Cena: 1 895,- Kč + 33 DM

NÁRODNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO V PRAZE POŘADÁ

SEMINÁŘ PRO KATECHETY

Z CELÉ REPUBLIKY.

Seminář proběhne ve dnech

25. – 28. října 1996

(pátek až pondělí)

v Ústí nad Orlicí v Kulturním domě.

Finanční náklady: účastník si zaplatí cestu a účastnický příspěvek 200,- Kč. (Ostatní náklady platí Česká biskupská konference – z příspěvků dárců a sponzorů.)

Program: Zajímavé přednášky odborníků z našich teologických fakult.

Katecheze Mons. Vincenza Zaniho – vedoucího katechetické komise Italské biskupské konference

Neděle: duchovní obnova

Katechety a kněze srdečně zvou pořadatelé – pracovníci Národního katechetického střediska a především naši otcové biskupové, kteří svůj zájem o Vás a úctu k Vaší nelehké práci vyjádřili výraznou finanční podporou.

Věříme, že účast na této akci Vás upevní a povzbudí v hlásání Krista, za což se spolu s námi modlete.

Pořadatelé 1. celostátního setkání katechetů se obracejí na ty, kterým leží na srdci náboženské vzdělání dětí, mládeže a dospělých, o finanční příspěvek na pomoc při úhradě formačního setkání katechetů, které se bude konat ve dnech od 24. do 28. října 1996 v Ústí nad Orlicí. Příspěvky, prosíme, zasílejte na konto České spořitelny Praha 6, ČBK 732757-068/0800, variabilní symbol 25281096.

Provedeme odborně uměleckokovářské práce a restaurátorské práce v tomto oboru – licence MK ČR. Oldřich Hrubý, Určice č. 252, 798 04 Určice, tel.: 0508/751 04.

Olomouc – ULTREYA: oznamujeme všem cursillistům, že dne 14. 9. 1996 se uskuteční na Svatém Kopečku u Olomouce v bazilice Navštívení Panny Marie III. ULTREYA. Začátek je stanoven na 10.00 hod.

PORADNA PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

je pro Vás otevřena:

- na dostupném místě v centru města – Brno, poliklinika, Žerotínovo nám. 4/6 („Bílý dům“), 4. patro, dveře č. 420
- v příjemném prostředí a v optimálním čase – úterý, středa, čtvrtek vždy od 16,30 do 18.00 hod.
- bez nutnosti objednání, ale s možností telefonní domluvy – tel.: 05/42 32 11 05 – kl. 2225

Vysoce spolehlivého plánování rodičovství pomocí symptotermální metody přirozeného plánování rodičovství využívá stále více párů, kterým záleží na přirozeném a zdravém způsobu života.

I Vy se můžete naučit:

- stát se vnímavou ke svému tělu
- rozpoznat známky plodnosti
- určit plodné a neplodné období v cyklu
- spolehlivě se vyhnout těhotenství
- vědomě usilovat o početí při touze po dítěti – a to vše bez vedlejších zdravotních účinků

VÝSTAVA KŘESŤANSKÉ KNIHY,

kterou pořádá Českomoravský svaz katolických nakladatelů

ve dnech 6. – 8. září

v přilehlých prostorách kostela sv. Vojtěcha, Kolejní ul., Praha 6-Dejvice.

Vystavuje přes 30 nakladatelů. Účastní se i katoličtí nakladatelé ze Slovenska.

Otevřeno:

6. a 7. 9. od 10.00 do 18.00 hod.,

8. 9. od 11.00 do 17.00 hod.

Výstava je prodejní.

Celodenní seminář varhanní improvizace pod vedením prof. Jaroslava Vodrážky

z Prahy pořádá v Brně v sobotu **5. října 1996** sdružení Musica sacra. K účasti jsou srdečně zváni především varhaníci působící ve farnostech. Informace a přihlášky na adrese: Musica sacra, Grohova 10/12, 602 00 Brno, tel.: 05/41 24 15 77. Kurzovné 150,- Kč.

KLOKOTY

V sobotu 14. září 1996 se uskuteční na poutním místě Klokoty u Tábora **pouť k Panně Marii Sedmibolestné**. Mše sv. v 8.30 hod. a hlavní pontifikální mše svatá v 10.00 hod. Hlavním celebrantem a kazatelem bude apoštolský nuncius Giovanni Coppa. Mši svatou bude doprovázet dechová hudba z Moravy. Pouť bude zakončena svátostným požehnáním ve 14.00 hodin.

Onemocněla Matka Tereza

Dne 26. srpna se „Misionářka lásky“, nositelka Nobelovy ceny míru, Matka Tereza dožila 86 let. Její zdravotní stav zůstává i nadále velmi vážný.

Podle údajů ošetřujících lékařů trpí nepravidelností srdeční činnosti a plicními potížemi. Matka Tereza je při vědomí, ale je napojena na dýchací přístroje. V posledních třech letech má voperován kardiostimulátor.

V Indii a v jiných zemích světa se věřící modlí za její uzdravení. Celá Kalkata – hindové i muslimové – se modlí, zatímco Matka Tereza bojuje o svůj život.

23. neděle v mezidobí 8. 9.

Mt 18,12–24

Máme starost o děti, sourozence, přátele, svěřeného člověka – právě se vzdaluje od Boha, od víry, od církve ... Voláme, prosíme, hrozíme se, trápíme se – nic. Ale Otec má větší starost než my. A Ježíš se vypravil tohoto člověka hledat. Sám mám možná zkušenost s tím, jak jsem byl sám nalezen. Mám tedy setrvat ve strachu, nebo přikročit k víře?

Pondělí 9. 9. – Lk 6,6–11

Někteří Ježíšovi nerozuměli, jiní ho chtěli nychytat při chybě a zničit. A on stále pokračuje ve své cestě a ve své činnosti. Mohu se tedy rozloučit s jstotou, že se mi povede lépe. Ale nemohu se rozloučit ani se svým posláním, ani s lidmi. Ježíš lidi neodmítal a neztracoval.

Úterý 10. 9. – Lk 6,12–16

Ježíš si vyvolil Jidáše – zřejmě tedy není nikdo předem vyloučen. (A Jidáše si vybral za apoštola, ne za zrádce!) Ovšem, opustit Ježíšovu představu o tom, co je dobré a správné, a přidržet se představy jiných nebo představy své – to může udělat každý. Konec je potom temný.

Středa 11. 9. – Lk 6,20–26

U Ježíše si lze vybrat mezi blahoslavenstvím a bédou. Kupodivu za blahoslavené nejsou vyhlášeni nejpijnější, nejsnaživější. A běda naopak není řečeno nešikům, málo výkonným, neúspěšným. Je třeba vidět lidi a svět očima evangelia.

Čtvrtek 12. 9. – Lk 6,27–28

Pokus se nejdříve na ty, které považuješ za nepřátele, podívat tak, jak se na ně dívá Ježíš. Můžeš vidět, jak za ně umírá. Jak touží po jejich obrácení. Jak zná jejich bídu. Teprve potom se můžeš pokusit udělat něco z toho, co evangelium píše.

Pátek 13. 9. – Lk 6,39–42

Mám-li dobře jít, musím mít nejen hodně síly (snahy, vytrvalosti), ale musím dobře vidět. Vidět nejen druhé, ale i sebe. Z evangelia vím, kdo od slepoty uzdravuje.

Sobota 14. 9. – Lk 6,43–49

Ježíšova slova, přijatá do srdce, se stanou skálou. Hned teď jí můžeš kus v srdci mít a něco na ní postavit.

Neděle 8. září 23. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Ez 33,7–9 Ž: 95 (94),1–2,6–7b,7c–9 2. čt.: 0řm 13,8–10 Ev.: Mt 18,15–20	odp.: 7c–8a
Pondělí 9. září řevie	- 1. čt.: 1 Kor 5,1–8 Ž: 5,5–6,7,12 Ev.: Lk 6,6–11	odp.: 9a
Úterý 10. září nez. pan .bl. Karla Spinozy	- 1. čt.: 1 Kor 6,1–11 Ž: 149,1–2,3–4,5–6a+9b Ev.: Lk 6,12–19	odp.: 4a
Středa 11. září řevie	- 1. čt.: 1 Kor 7,25–31 Ž: 44,11–12,14–15,16–17 Ev.: Lk 6,20–26	odp.: 11a
Čtvrtek 12. září řevie	- 1. čt.: 1 Kor 8,1b–7,10–13 Ž: 138,1–3,13–14ab,23–24 Ev.: Lk 6,27–38	odp.: 24b
Pátek 13. září panátka sv. Jana Zlatoustého	- 1. čt.: 1 Kor 9,16–19,22b–27 Ž: 83,3,4,5–6a+8a,12 Ev.: Lk 6,39–42	odp.: 2
Sobota 14. září svátek Povýšení Svatého kříže	- 1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11 Ž: 78 (77),1–2,34–35,36–37,38 Ev.: Jan 3,13–17	odp.: sv. 7c

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 9.	9. 9.	10. 9.	11. 9.	12. 9.	13. 9.	14. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1734	1504
Žalm	783	783	786	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1734	1504
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1504
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1735	1505
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1499	1080	1095	1735	1505
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1724	1505
Záv. modlitba	714	1050	1499	1080	1096	1500	1506
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	792
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1506
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1506
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1100	1116	1506
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1736
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1508
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1508
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1510
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1499	1090	1105	1737
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1731
Záv. modlitba	714	714	1060	1499	1090	1106	1500
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Složenka s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

PŘELÉVAT MOŘE
Jan Dobraczyński

(obj. č. K 910)

Hypotetický děj knihy se odehrává v Evropě. Prakticky celá Evropa je zničena katastrofou. Neexistuje Vatikán, papež je mrtev a zbylí kněží jsou postaveni před nelehký úkol: zajistit, aby církev nadále plnila funkci, která jí byla svěřena nejvyšší autoritou. Nový papež učiní závažné rozhodnutí, kterým příběh vyústí do překvapivého závěru.

Váz., 248 stran, cena 92,- Kč.

... Ani potom, ani později nedovedla nikdy Marta povědět, zda opravdu tehdy, když se modlila s Kamou, spatřila tu postavu ženy s rukama jakoby křečovitě stisknutými na prsou a s lesklými praménky slz na útlých lících. Černé vlasy padaly jí na čelo. „Je to skutečně Ona?“ přemýšlelo dítě. Martino tělo se horečnatě chvělo bázni. „A Ona pláče?“ ptala se sama sebe s hrůzou. Jak je docela jiná, jak je nepodobná všem těm sladkým a vznešeným obrazům, které Marta vidala v kostele nebo doma. Zde byl kdosi živý a nezměrně trpící. Marta nechápala nic z toho, co Ona říkala Kamě. Jako by přišla doprostřed dlouhé rozmluvy. Když však uslyšela: „Teď si tě vezmu,“ a vroucí odpověď černé dívky: „Dobře, ach, to je dobře!“ zdálo se jí, že pochopila, co ta slova znamenají. Po chvíli si všimla, že zrak ženy směřuje k ní. Velké oči byly stále plné slz. Ty oči jako by prosily. Marta nevěděla, co chtějí. Cítila podvědomě, že výzva, kterou oči vysílají, je požadavek nesmírný, spojený s utrpením...

(Úryvek z knihy)

Představujeme

Vám...

Postovně uvravano

Novinove vrpilane

Odesilatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; podávanie novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protiplateň redakce: U tlaňku o tzv. soukromých zveňených, k nimž se doposud církevní autorita nevyjadřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1